

Pierde-vară

George Coșbuc

Frunziș al pădurii bătrâne,
Doinești, o tovarășe-al meu!
Doinește și vântul prin grâne,
Iar apa-n izvoare murmură
Și spune tot, tot spune din gură,
Tot spune mereu.

Sub paltin aici e răcoare,
Ies umbre pe dealuri și pier,
Născute din dungi plutitoare
De nori ce-n grăbire s-adună
Pe munți, aurită cunună
La margini de cer.

Mă uit la vulturul din zare
Cum zboară puternic și lin,
Acum e cât corbul de mare,
Cât pumnul abia, cât albina,
Și-n urmă-l înghite lumina
Din largul senin.

S-aude pe coasă cum sună
Ciocanul; pe margini de râu
Poporul de pasări s-adună.
E cântec de luncă, pe creste;
Flăcăi ce cosesc, și neveste
Prin lanuri de grâu.

Iar norii-și tot schimbă făptura,
Se zbugiumă într-înșii arătări -
Își cască balaurii gura;
Văd cuiburi de pajuri măiestre,
Și roibii cei fără căpestre
Din smârcuri de mări.

Prin mare trec zmeii cu-notul;
Și, iată-l, târând un copac
Piticul cu barba cât cotul,
Ies scroafele-mării cu puii,
Și sparge-nchisorile Gruii
Bătrânul Novac.

Văd Lupul din basme, cu laba;

Zmeoaice, și codu ce-l rod.
Pe Greul-pământului baba
Cu vrăji-l ucide-ntr-o luncă,
Și uite, Cal-galben s-aruncă,
Iar zmeu-i sub pod.

Frumoasă-mi răsare-o Ileană,
Și cântă-n cosița ei flori.
Văd zânele goale-n poiană,
Scăldându-se ascunse-n pădure,
Când vine-un voinic să le fure
Cămășile-n zori...

Dar iată-l cu galbene plete,
Frumos, să-l ucidă de drag
La sân îndrăgitele fete -
Copilul, născut, al tăcerii,
Ce-ți vine prin liniștea serii
Și-ți șede pe prag.

Prin iarba-nspicată el vine
Ieșit de sub mucedde stânci;
Tiptil se strecoară spre mine
Și capul din iarbă și-l scoate,
Dar iute s-azvârle pe coate
Și-așteaptă pe brânci.

Sosește, s-apleacă de-aproape,
Iar frunțile noastre s-ating;
O pânză eu simt pe pleoape,
Părând d-un păianjen țesută.
Și-n urmă pe ochi mă sărută,
Iar ochii-mi se sting.

Mi-e teamă să-l sperii; și-alene,
Vrând ochii de vrajă să-i scap,
Mă-ncerc să duc mâna spre gene.
El simte, ștrengarul, se-ntinde
Și mâna cu zâmbet mi-o prinde,
Mi-o pune sub cap.

Și-n palme-ascunzând obrăjorii
Se pierde prin naltul porumb -
S-amestecă dealul și norii
Și-n noapte pământul se-ncheagă:
Simt, parcă, topindu-se întreagă,
Făptura-mi de plumb.

Iar vântul doinește prin grâne;
Doinește tovarășul meu,
Frunzișul pădurii bătrâne,
Iar apa din vale murmură
Și spune, tot spune din gură,
Tot spune mereu.